

„Nem vérbosszúra – igazságra vágyunk

Az asszony talpig feketében, arcát teljesen összegyűrte a fájdalom, a kín. Az apát, idősebb Kiss Mihályt már keményebb fából faragták, mintha jobban tűrné a családjukba belopkodó tragédiát. Azonban őt is meggyötörte, hogy csak 19 évig nevelhette, gondozhatta szeretett gyermeküket, Misikét. Ő is nyugtalankodik, akárcsak egész Lakitelek. Nem véletlenül. A halálos kimenetelű balesetbe talán még bele lehetne törödni, habár az is próbára teszi lelkiüket. De ők is tudják, a sors keze elől nincs menekvés. Legalábbis az ő 19 éves fiuknak nem volt. Attól félnek, hogy másnak lesz. Már megint... Konkrétan az ifjabb B. Józsefnek, a „feketé koporsó” vezetőjének, aki akkor is – mint mindig – ittasan vezette a rendszám nélküli BMW-t, amiben Misi szömyethalt. S nemcsak ők tartanak ettől, hanem a helybeliek is, hogy a sors kegyéből kifolyólag B.-nek valahogy mindig sikerül megúsznia a felelősségre vonást. Eddig legalábbis így volt.

Az igazság csak pénz kérdése?

A helyiek már gyűjtést kezdeményeztek az igazság kiderítése érdekében, ami szerintük csupán pénz kérdése. Azonban mi őszintén reméljük, hogy ebben tévednek. Minden esetre jó ideje, hogy Lakiteleken és Tiszakécskén nem bíznak a rend embereiben, a jog képviselőiben. És az utolsó csepp a pohárban Mihály halála lett. Azóta egyfolytában harsognak a kérdések, a tények, vagy a vádak? Már megint B.? Ki ő egyáltalán? Hogyan lehetséges, hogy még mindig szabadlábon van? Miért nem kapcsolták már le régén? Záporoznak az újságíró fejére a kérdések, mintha csak ő lenne a mindenható, vagy legalábbis a mindent tudó. Egy biztos, a tehetségtelenségünk jeléül szétnyitódó kezükbe úgy kapaszkodnak arra-fele az emberek, mint a fuldokló az utolsó szalmaszállba.

Az apát megfenyegették: „Úgy jársz mint a Z. Nagyk, ha nem maradsz nyugton.” Nem marad, mert nem tud. Végignézte a fia boncolását, mert már akkor is rosszat sejtett. S azóta is, egyfolytában. És ezt a szkepticizmust sajnos nagyon sok minden motiválja. Éppen ezért magánnyomozásba fogott, s azt várja tőlünk, a

„Arcodat nézem, fiatal arcodat és befelé zokog a kérdő mondat: mi történt? Misi, mi történt? S hiába dörömbölnek zaklató miértek, torokszorító csönd a válasz...” (Lezsák Sándor)

nyilvánosság képviselőitől, hogy segítsünk. Azonban mi legfőbb csak leírhatjuk, közreadhatjuk az általa elmondottakat, a segítsé, az igazságszolgáltatás nem nekünk adatott meg.

Mindenki retteg tőlük

– Az egész falu retteg, fél B.-ektől. Mindenki tudja róluk, hogy nekik minden szabad. Rendszerint ittasan, jogosítvány, rendszám-tábla nélkül közlekedett a fiú. Előfordult olyan is, hogy holland, arra is volt példa, hogy mentőautós (MA-s) forgalmi rendszám-táblával furikázott. Azt le is szerelte egy szentkirályi rendőr. Három fordulóhelye van a faluban, de amikor már meghalljuk a fékek, a gumik csikorgását, mindenki menekül. Mi is tudtuk, ő is tudta, hogy neki minden szabad. Először halált okozó testi sértés büntette miatt indult ellene eljárás, egy féltéglával tavaly decemberben agyonverték H. J., gombatermesztőt. Gyanúsítottként három hónapig tartották fogva, de végül is megúszta a dolgot. A nyomozást megszüntető határozat arról ad számot, hogy a beszolgáltatott bizonyítékok nem voltak elegendőek és egyértelműek. Pedig B. keresztnévét kiabálta akkor a sértett és az ő testszagát rögzítették a nyomozók a helyszínen, ráadásul látták azon az éjszakán ott, a telepen a kocsiját. Azonban a Legfőbb Ügyészség nyomozást felügyelő főosztálya a Bács-Kiskun Megyei Főügyészségnek helyben hagyta a korábbi nyomozást megszüntető határozatát, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem állapítható meg az elkövető személye,

csal legfőbb a nyomozás támpontjával szolgálhatnak. Fokozta az ügy körüli homályt, hogy azóta sincs meg az elkövető, és állítólag a nyomozást folytató Hajdú Kornél átadta – át kellett adnia? – az ügyet.

Ugyanakkor több tanú halotta, állítja, hogy az idős B. kijelentette, ötmillió forintjába került, hogy kihozza a fiát. Én tízet, vagy akár huszat is fizetnék, ha visszakaphatnánk Misikét... De tudjuk, őt már végleg elvesztettük. Nem vérbosszúra vágyunk, nem statáriumra, csak arra, kapja meg végre mindenki a méltó büntetését. Mert B.-nek eddig még mindig sikerült mindent megúsznia. Tanúkkal tudom azt is bizonyítani, hogy előfordult olyan, amikor lefénnyé képezte a trafipax, ő visszament, és még gyorsabban elszáguldott előtte, csak azért is, hogy megmutassa, neki minden szabad. Kérem, már vagy félútat feljelentés ment fel innen a „nagy házba” – két szemmemmel láttam – csak mire odaértek, valahogyan mindnek nyoma veszett. 1993. május 9-én elütött egy kerékpáros nőt, F. Lászlónét, akkor is ittas volt. Mi vittük a nőt a kórházba, mert azt mondta, nem ül annak az állatnak a kocsijába. Akkor is igazoltatták a rendőrök, akkor is részeg volt.

1994. június 1. Okmányok nélküli gyorshajításért ismét feljelentették. Július 11-én szintén erősen ittasan közlekedett Tiszakécskén, de soha nem történt semmi, semmitől és senkitől sem félt. Amikor most, szeptember 6-án, a féműtőbe igyekezve elgondolkodtam egy kicsit és engem is lefénnyé képeztek 65-tel – 8 óra 15 perckor – a BIT 427-es forgalmi rendszámú trafipaxos kocsival, így szólt a törzsrögmester: „Csak tudná, hogy hányszor lefénnyé képeztük azt is már, de hiába. Nem lehet semmit sem csinálni vele.”

„Rémálmaimban sem gondoltam volna

– Akkor most mire gondoltunk? Mindenki tudja a faluban, hogy a tiszakécskei gimnáziumban padtársa volt F.-nek, akiből rendőr lett, sőt, annak a testvére is az. Aztán jött ez a tragédia... Fogalmam sincs, hogy mit keresett Misi a kocsijában. Másnap halottuk, szinte utolsóként a faluban, hogy mi történt. Alig akadt ember, aki megmondja

a hírt. Akkor már én javában kerestem a fiamat, de erre még rémálmaimban sem merem volna gondolni. Ő annyira, de annyira más volt. Nem kedvelték egymást, még csak nem is haverkodtak. B. soha, senkit sem vett emberszámba, egy jellemtelen alak volt világ életében. Elmondta nekem egy nyárlőrinci tanú, hogy mi csinált ott, azon az éjszakán, s mi történt még a tragédia után.

Lapunknak is mesélt a szemtanú

– Közvetlen az ütközés után érkezünk oda, először csak Jósikát láttuk, a vezetőülésben ült. Sötét volt az utca. Majd kitépte az ajtót, és elkezdett valakit rángatni a vezető melletti ülésről. Misi volt. Közben kiabált neki, hogy nem halhat meg, és szedje a levegőt. Majd szószerint így szólt: „Takarodj az apámhoz, hívd ide!” Félttem tőle, mindenki fél. Azt válaszoltam, mindent megcsinállok, csak ne üssön meg. Szóltunk az apjának, aki csak annyit kérdezett: ki halt meg? Vasárnap délután már a kórházból hívott telefonon. Én azt feleltem, nem akarok vele beszélni. Erre ő azt mondta, addig ügysem hagy békén. Hétfőn vagy kedden újra hívott, akkor én vettem fel a telefont. Arra kért, menjek be hozzá a kórházba, beszélni akar velem. Azután érdeklődött, mit mondtam, beszéltem-e a rendőrökkel? Ja, és hogy neki is van egy gyermeke, segítsék neki. En megmondtam neki is, hogy rám ne számítsanak, és remélem ezt már nem ússza meg. Elég volt már! Szerdán aztán megjelent itt a lakásunkon a kis F., a rendőr. Azután érdeklődött, hogy milyen tanúvallomást tettem a rendőrségen?

Tüntetés a sírhant mellett

Augusztus 25-én eltemették Kiss Mihályt. Az egész falu kinn volt a temetésen. A szertartás után sem akart oszolni a tömeg, több mint egy óra hosszáig álltak a virágkoszorúkkal borított sírhant mellett, mintegy tüntetve a megmészároltát. Esett az eső, még az ég is megsiratta, akárcsak korábban H.-t, a gombatermesztőt.